RĂZBOI PE NISTRU.

LUNI. COŞNIŢA

Termenul de 48 de ore al ultimatumului Guvernului Republicii Moldova expiră pe data de 17 martie. La ora 18.00 cetăţenii din stînga Nistrului care, nimerind în sfera de influenţă a puciştilot tiraspoleni au luat arma în mîini, sînt obligaţi să le depună organelor legislative ale puterii. În apelul Guvernului se conţine o adresare şi către militarii din Armata 14. Ei sînt îndemnaţi să respecte principiul de neutralitate şi de neamestec în treburile interne ale Republicii Moldova.

Aşadar, la 17 martie expiră termenul unui ultimatum ce nu are, cred, şansa de a fi respectată. De ce? În primul rînd, cantitatea de arme răpită sîmbăta trecută din unitatea militară Parcani, localitate din preajma Tiraspolului, nu mai poate fi raportată la ideea unui simplu conflict. Conform unor date oficiale, în mîinile separatiştilor au nimerit 12 instalaţii de reacţie "Katiuşa", 1900 pistoale-automate, 1 mln 500 cartuşe etc. E posibil oare ca un asemenea arsenal de armament, repartizat deja printre populaţia civilă, să fie depus în doar 48 de ore? Judecînd după mersul evenimentelor din zilele trecute, răspunsul ar fi mai degrabă negativ decît pozitiv.

În al doilea rînd, nu există vreo garanţie că separatiştii au renunţat la gîndul unui nou atac asupra depozitelor cu muniţii şi tehnică militară. Ba mai mult nu există nici o garanţie că acest nou atac va eşua. Comandantul Armatei 14, generalul Netkaciov, a declarat recent că toate căile de acces spre depozitele de armament sînt minate şi că militarii vor deschide foc asupra tuturor persoanelor ce vor încerca să răpească arme, indiferent de ce parte a baricadelor se află ei.

În rest, la ora plecării noastre de după amiaza zilei de luni, pe linia frontului din satul Coşniţa puse stăpînire o atmosferă de acalmie, de linişte înşelătoare. Această sintagmă - "linia frontului" pare să nu mai surprindă pe nimeni. Chiar şi în ultimatumul Guvernului se vorbeşte de un "război fără sens".

Poliţiştii moldoveni ce luptă în stînga Nistrului nu sînt dispuşi să acorde interviuri. Ceea ce am putut înţelege acolo se reduce la următoarea concluzie: deruta în care se află ei e determinată de deruta conducerii de la Chişinău. Unul dintre comandanţii trupelor speciale de poliţişti, de altfel, dumnealui m-a rugat să nu-i divulg deocamdată numele, mi-a declarat că moralul detaşamentului pe care-l conduce scade pe măsură ce din Chişinău întîrzie să vină indicaţii clare: luptăm pentru acest pămînt sau lăsăm să moară băieţi tineri de dragul unei ineficiente tactici de conciliere cu un adversar total ostil ideii de negocieri? Peste puţin timp va trebui să vorbim deschis despre multe lucruri neplăcute din această campanie transnistreană: despre lipsa de armament şi muniţii, despre teama de a lua o decizie, despte pierderea încrederii în conducerea de la Chişinău din partea populaţiei din stînga Nistrului.

Comandantul unităţii de poliţişti cu care am stat de vorbă a mai declarat că dacă în următoarele zile Guvernul îi va mai ţine în şah, dumnealui va spune tot ce crede despre acest război în care sînt implicaţi atîţia oameni.

Seara tîrziu plecăm din nou la Coşniţa. Unitatea de poliţişti de acolo se pregăteşte de un atac. Le va parveni oare în zori un nou ordin de retragere?

Val BUTNARU